

Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку

3. Наказ МОЗ України від 07.11.2016р. №1171 «Про внесення змін до довідника кваліфікаційних характеристик професій працівників». Випуск 78 «Охорона здоров'я» (кваліфікаційна характеристика на ерготерапевта 7-10 стор., фізичного терапевта (10-13 стор.).

Зазначені документи розширяють сферу діяльності сучасного фізичного терапевта та ерготерапевта, але і накладають на його діяльність більшу відповідальність, потребуючи глибших знань та якісніших фахових вмінь. Тому важливим є питання розробки та впровадження нових сучасних єдиних стандартів підготовки фахівців, підвищення кваліфікації як викладачів, так і працюючих фахівців, розробки посадових інструкцій та фахової документації для фізичних терапевтів та ерготерапевтів, що можуть працювати у закладах охорони здоров'я різного профілю.

ОСНОВИ GERONTOLOGII - ДИСЦИПЛІНА НАВЧАЛЬНОГО ПЛАНУ «ФІЗИЧНА ТЕРАПІЯ»

Волкова С. С., канд. пед. наук

*КВНЗ «Хортицька національна навчально-реабілітаційна академія» ЗОР, м. Запоріжжя,
Україна*

Згідно з постановою Кабінету Міністрів і законом України № 3668-УІ «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» планується поступове підвищення віку виходу на пенсію незалежно від статі після 65 років. Число людей похилого віку в більшості країн світу збільшується. Для обслуговування цієї групи населення необхідно розширювати не лише мережу служб, а й вирішувати нелегке завдання забезпечення достатнього рівня соматичного здоров'я старіючого населення країни.

Під старінням прийнято розуміти фізіологічні та психологічні зміни, пов'язані з віком. Біологічні, психологічні, соціальні, економічні аспекти старіння досліджує геронтологія. Її значення продовжує зростати, оскільки частка літніх людей серед жителів цивілізованих країн збільшується.

Межі вікових норм досить часто розмиті, проте вони все ж визначають періодизацію онтогенезу, насамперед, основних його етапів - становлення, зрілості та згасання, тобто, існує запрограмована необхідна послідовність зміни норм. Це передбачає наявність своєї вікової норми для кожного вікового періоду й кожної популяції.

Але на відміну від періоду розвитку межі «норм» на етапі в'янення визначити значно важче, оскільки тут немає різких переходів між літнім, старечим і довгожительським віком. Такі межі досить умовні і значною мірою визначаються середньою тривалістю життя, коливання якого різко змінюють уявлення про межі старості. Цей рубіж може зрушуватися і під впливом змін структури і здоров'я населення. У періоді старіння існують і труднощі розмежування норми і патології, між якими не завжди можна провести чітку грань.

Основні прояви біологічного віку при старінні - порушення найважливіших життєвих функцій і звуження діапазону адаптації, виникнення хвороб і

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція (25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

збільшення ймовірності смерті або зниження тривалості майбутнього життя. Кожна з них відображає перебіг біологічного часу і пов'язаного з ним збільшення біологічного віку.

На думку багатьох дослідників (Г. М. Голубева, І. Є. Євграфов, Н. А. Олійник, О. В. Федорюк та ін.) результативність заходів по збереженню і покращенню соматичного здоров'я осіб похилого та старшого віку сприяють фізична рекреація і фізична реабілітація. Досвід показує, що результативність цих заходів залишається дуже низькою і має тенденцію до подальшого зниження. І. В. Євграфов вказує на суперечність між необхідністю підтримки психофізичного стану населення на високому рівні і недостатністю розробки науково-обґрунтованої системи реалізації процесу підтримки нормального фізіологічного старіння.

В умовах реалізації пенсійної реформи процес підготовки фізичних терапевтів вимагає розширення знань у студентів про особливості в'янення біологічного віку, який, крім спадковості, більшою мірою залежить від умов середовища і способу життя.

Включення в навчальний план дисципліни «Основи геронтології» дасть змогу сприяти набуттю студентами знань про стан здоров'я і працездатність старіючої людини.

РОЛЬ МЕТОДУ ВЕКТОРКАРДІОГРАФІЇ В КОНТРОЛІ ЗА ФУНКЦІОНАЛЬНИМ СТАНОМ СПОРТСМЕНІВ

Автори

Гапонова Л. Ю., *магістр,*

Павленко Ю. О., *доктор наук з фіз. вих. та спорту, професор*

Національний університет фізичного виховання та спорту України, м. Київ, Україна

При проведенні етапних комплексних обстежень спортсменів у різних видах спорту основна проблема полягає у виборі адекватних завданням контролю методів з широкого кола методик, які використовуються для дослідження функціонального стану різних систем організму.

Серед основних систем функціональних можливостей, що лімітують спеціальну працездатність спортсменів у циклічних видах спорту, виділяють кардіореспіраторну систему, і зокрема резервні можливості серця.

Одержанню об'єктивну інформацію про резервні можливості серця, у тому числі про формування фізіологічної гіпертрофії міокарда топографічне різних відділів серця і її ступень, про перевантаження міокарда шлуночків і її ступень, про компенсаторну роль передсердь і їх гемодинамічних перевантаженнях, сприяє застосування методу векторкардіографії в етапних обстеженнях спортсменів.

Метод векторкардіографії на сьогоднішній день є одним з найінформативніших методів контролю за станом серцево-судинної системи. Також він має ряд переваг, таких як визначення індивідуальних особливостей протікання адаптації до фізичних навантажень, а також спрямованість міокарду до аеробного чи анаеробного характеру роботи.